

Sygn. akt II AKa 464/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Hanna Wnękowska

Sędziowie: SA – Krzysztof Karpiński (spr.)

SO del. – Małgorzata Janicz

Protokolant: – sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2014 r.

sprawy G. W.

oskarżonego z art. 189 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

z dnia 10 października 2014 sygn. akt V K 67/14

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej (...) w W. kwotę 738 zł w tym 23 % VAT za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 10 października 2014 r. w sprawie V K 67/14:

I. oskarżonego **G. W.** w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznano za winnego tego, że w nocy z 9 na 10 listopada 2013 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą pozbawił wolności S. K. w ten sposób, że zamknął go na klucz w mieszkaniu przy ul. (...) i grożąc nożem nie zezwalał na opuszczenie mieszkania, który to czyn zakwalifikowano z art. 189 § 1 k.k. i na podstawie tego artykułu skazano G. W.

i wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego G. W. kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 grudnia 2013 r. do dnia 20 grudnia 2013 r. i 25 lutego 2014 r.;

III. na podstawie art. 415 § 3 k.p.k. pozostawiono powództwo cywilne bez rozpoznania;

IV. zasądono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. R. kwotę 1.033,20 (tysiąc trzydzieści trzy i 20/100) złotych w tym podatek od towarów i usług tytułem obrony oskarżonego świadczonej z urzędu;

V. zwolniono oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów procesu przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Obrońca z urzędu:

I. na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego;

II. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa oraz winy, a także w relacji do celów, jakie kara winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, wynikającą z orzeczenia zbyt wysokiej kary, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;

III. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zaś w pozostałym zakresie wniósł o utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy;

IV. wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym i jednocześnie oświadczył, iż koszty te nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i to w stopniu oczywistym, zaś zawarty w niej wniosek o wymierzenie kary łagodniejszej nie zasługuje na uwzględnienie.

We wstępie należy podnieść, że Sąd orzekający w I instancji w sposób prawidłowy zebrał materiał dowodowy w niniejszej sprawie a przewod sądowy przeprowadził zgodnie z wymogami k.p.k. Oparł się przed wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonego św. Sł. K. i postąpił słusznie. Te zeznania w kontekście innych dowodów nie pozostawiają wątpliwości w przedmiocie winy oskarżonego G. W..

Co się zaś tyczy orzeczonej kary to wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy należy ją ocenić jako współmierną do stopnia zawinienia i stwierdzić, że brak jest podstaw do skutecznego postawienia jej zarzutu rażącej niewspółmierności (surowości) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Trzeba jednak zauważyć, że zasadność zarzutu rażącej niewspółmierności kary może być wyłącznie efektem nieuwzględnienia przez Sąd meriti wszystkich istotnych okoliczności, które mają znaczenie dla jej wymiaru bądź nieuwzględnienia ich w stopniu dostatecznym. W tej sprawie nie mamy do czynienia z taką sytuacją o czym świadczy uzasadnienie wyroku Sądu I instancji. Miał on na uwadze zarówno okoliczności obciążające jak i okoliczność łagodzącą, które wyeksponował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jako tę ostatnią wymienił niezbyt długi okres czasu przez jaki pokrzywdzony był pozbawiony wolności przez oskarżonego. Wbrew stanowisku zawartym, w apelacji za okoliczności łagodzące nie można uznać faktu, że oskarżony działał pod wpływem swojego kolegi R. T. któremu nie był się w stanie sprzeciwić i którego się bał, oraz że w chwili zdarzenia znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 i § 2 k.k. wymierzając kary sprawcy przestępstwa Sąd bierze pod uwagę między innymi stopień winy, stopień społecznej szkodliwości oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego ale też sposób życia przed wejściem w kolizję z prawem.

Skarżący nadmiernie relatywizuje uprzednią karalność oskarżonego. Prawdą jest, że na karę bezwzględnego pozbawienia wolności został skazany w 2005 r. ale nie można pominąć, że wszedł w kolizję z prawem także w roku 2013, nawet jeżeli czyn przewidziany w art. 178a § 2 k.k. obecnie nie stanowi przestępstwa.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd meriti wymienił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności które legły u podstaw wymierzonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności na s. 11 – 12. Wśród nich wymienił uprzednią karalność oraz negatywną opinię w miejscu zamieszkania. Oskarżony nadużywa alkohol, nigdzie nie pracuje i nie interesuje się sytuacją życiową swoich dzieci. Po odbyciu poprzedniej kary nie skorygował swoich zachowań, nie udzielił też pomocy rannemu pokrzywdzonemu.

Słusznie Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w tej konkretnej sytuacji kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie byłaby ani celowa ani sprawiedliwa.

Reasumując należy podkreślić, że apelacja obrońcy nie podważyła ocen Sądu Okręgowego, które były podstawą wymiaru kary orzeczonej wobec G. W..

Z tych powodów Sąd odwoławczy uznał, że wymierzona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności (surowości) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Pokreślić trzeba, że jej wymiar uwzględnia w wystarczającym stopniu okoliczności popełnionego przestępstwa ale także i okoliczności podmiotowe. Brak zatem podstaw do ingerencji w treść orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k., zaś o kosztach zastępstwa adwokackiego z urzędu na mocy § 14 ust. 1 pkt 5 rozporz. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie